

Delfinek a parton

Kormos István emlékére

*A zöld-fehér Üllői úti pályán
megáll a labda, nem gurul tovább,
piros delfinek Jersey kék vizéről
halálhíredre partra úsznak,
verdesnek ezüst szárnyaikkal,
tátognak a sivó homokban,
világkerek szemük kiszárad.
Normandiában és Hungáriában
csönd keríti kompániánkat,
bor nem folyik ki a palackból,
nem gyulladnak cigarettáink,
rólad beszélünk szóltan szájjal
máskor hangos ördögfiókák.
Nullás gép sarlózza hajunkat —,
lennénk Yorick, ha itt lehetnél,
kézedbe vennéd koponyánkat,
fölgýújtánád foszló hitünket,
vackorvilág fakó egére
rajzólnánk zenét és bohócot.*

MÁNDY IVÁN

Műtét előtt, éjszaka

HOMMAGE? SZERETETTEL! Á KORMOS ISTVÁN

Fehér pad a folyosó végén, fehér ajtó előtt. Ott ülnek egymás mellett a betegek és hozzátartozók. A padon táska, szatyor, kis bőrönd. Mintha utazásra készülnének. Hallgatnak, köhécselnek, megfogják egymás kezét. Betegek és hozzátartozók.

A pad szigorú és jóságos. Nem tűri a hosszabb beszélgetést. Legkevésbé a fecsegést. De kinek van itt kedve fecsegni?

Egy férfi a padon: Ez a Prókay?

Az asszony: Tudod, hogy nem a Prókay. Az kövér és bajszos.

— Na, persze! Meddig kell még várni a felvételre? Ez a legpocsékabb az egészben.